

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Gyerekkoromban volt egy nagy, keményfedeles piros könyvünk. Rajta öles fekete betűkkel a cím: Képes Biblia. Színes képeit szerettem nézegetni. Az egyikre ma is emlékszem: valakit ágyával együtt a megbontott tetőn át engednek le egy házba, körülötte nagy csődület, mindenki be akar jutni, hogy hallja odabent Jézust. Az ágyon fekvő férfi béna, gyógyulást vár, de nem tud a Mester közelébe férkőzni a tömegetől. Így szól az Írás: „Jézus pedig, látva hitüket, így szólt a bénához: Fiam, bocsánatot nyertek bűneid.” A zsidó írástudók felháborodtak kijelentésén, mert a bűnöket csak Isten bocsáthatja meg. Jézus megkérdezi tőlük: „Vajon azt könnyebb-e mondani: fogd ágyadat és járj, vagy hogy bocsánatot nyertek bűneid?” Később az első mondat is elhangzik, a béna pedig meggyógyul. Ő és segítői is közel akartak férkőzni Jézushoz, a nehéz körülmények sem tántorították el őket. Hitték, hogy amint már előtte sokak, ő is meggyógyulhat. Jézus ezt tudta is, először mégis bűnbocsánatról beszél, azután a gyógyulásról. A hitből bűnbocsánat, abból pedig gyógyulás fakad. Az evangélium szereplőihöz hasonlóan mi is, akik nem tapasztalunk kézzel-

fogható csodákat, megélhetjük e három dolog egymásba fonódását. A hit révén elfogadhatjuk és adni is tudjuk a megbocsátást, lelki értelemben pedig mindkettő gyógyulásunkra szolgál, de akár testileg is. Mindazonáltal eljutni a megbocsátásig, sokszor csak nagy erőpróbák árán tudunk. Van, aki egy életen át tart haragot, vagy kitartóan gyűlöli önmagát. Rosszra hajló akaratumk, bűnnel sebzett természetünk visszahúz, elbizonytalanít, békétlenségben tart. Utunk a megbocsátásig nem egyértelmű, határozott egyenes, inkább kacskaringós, sok kitérős emelkedő. A költő Pilinszky felteszi a kérdést: „Mire is tanít hát az Evangélium? Mindenekelőtt arra, hogy a bűn realitás. Másodsor, hogy legyen kicsi vagy nagy, lényegében közös töről fakad. Minden bűn oka a szeretet hiánya, az önzés – az ember kiválása a tiszta jóból, lázadása Isten ellen.” Másik írásában pedig így szól: „Aki nem tud magának megbocsátani, hallgatólagosan önmaga egyetlen és föltétel nélküli bírójának tartja saját magát, mintegy beöltözik bűntudatába és vétkébe. Az ilyen szív nem érti, hogy a teremtés az isteni szeretet műve. Az ilyen szív mindenben az idő és a tények sivár

Júniusi imaszándékunk

Add meg nekünk Urunk, a megbocsátás kegyelmét!

„Látod ezt az asszonyt? Betértem házádba, s nem adtál vizet a lábamra. Ez a könnyeivel áztatta lábamat, és a hajával törölte meg. Csókot sem adtál nekem, ez meg egyfolytában csókolgatja a lábam, amióta csak bejött. Aztán a fejemet sem kent meg olajjal. Ez meg a lábamat kení illatos olajával. Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett. (Lk 7,44-47)

terrorját látja csak. Pedig bánata és gyötrődése után még egy lépést kellene tennie csupán, hogy elérkezzék a dolgok valódi természetéig. Megsejteni Istent, s vele a teremtés igazi természetét: olyan ez, mint a vándornak megérkeznie *végre a tengerhez. Találkozni végre a tökéletes szeretettel.*” Tegyük meg hittel napról napra ezt az egy lépést! Jutalmunk Isten szerető karjaiban maga a tiszta szeretet lesz. Ez utáni vágyakozásunkat bűneink piszkossága sem tudja egészen elhomályosítani, lángja ott pislákol bennünk, szítjuk fel hát!

Seidel Nóra

Az imában csend vagyok, némán hallgatók, s a zaj hiányát lassan betölti az élet. Kibontom szárnyaim, s repülök régi bánatom felett. Isten rám tekint, Isten átölel, Isten engem is szeret.

Eucharisztia

Kénytelen vagyok időnként rájönni arra, hogy hiába igyekszem úgymond jobb ember lenni, pláne jó keresztény, ez bizony nem mindig sikerül. Na jó, van, hogy egyáltalán nem sikerül... Észreveszem a türelmetlenséget magamon, figyelmetlenné válok mások problémái iránt, belevágok mások szavaiba, nem várva ki, mit is akar mondani vagy kérdezni. Néha elfelejtem, hogy nem körülöttem forog a világ... Hiába próbálok meg csöndben lenni, hogy rendezsem a gondolataimat, érzéseimet, ez nem sikerül, mert olyan sok minden jut eszembe, hogy képtelen vagyok koncentrálni. Úgy is mondhatnám, zaj van a fejemben, a gondolataim hangosan követelik maguknak a figyelmet, mintha semmi más és senki más nem számítana. Azután csodálkozom, hogy mások ingerültebbekké, figyelmetlenebbekké válnak velem szemben, és elsőre nem értem az okát. Azután rájövök, hogy én

vagyok az ok, én vagyok a probléma.

Ilyenkor adok hálát annak a lehetőségnek, van hová és van kihez visszavonulni egy kis elcsendesedésre. Ahol kitisztulnak a gondolatok, lehalkulnak, elcsendesednek, majd eltűnnek a zavaros érzelmek, és végre csend, béke van a fejemben és a lelkemben. Meghallom végre Őt, aki folyamatosan szólt eddig is hozzám, ám a nagy zajban nem hallatszott a hangja. Sokan ezt hívják lelkiismeretnek, én azonban tudom, hogy maga Jézus, az Isten Fia szól a csendben hozzám. Azt tanítja az Egyház: „A lelkiismeret az ember legrejtettebb magva és szentélye, ahol egyedül van Istennel, akinek szava visszhangzik bensőjében.”, illetve: „A lelkiismeret Krisztus valamennyi helyettese közül az első.” Erre a hangra van szükségem, amikor azt veszem észre, hogy nem vagyok ura önmagamnak, nem úgy viselkedem, ahogyan szeretnék. Mert hibázom, bűn követek el,

Sudoku és Zsoltár

Ahogy a szarvasünő a forrás vizére kívánczik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram. Lelkem szomjazik az Isten után, az élő Isten után. Mikor mehetek már, hogy lássam Isten arcát? Könny a kenyerem nappal és éjjel, ha naponta mondják: „Hol marad Istened?” A szívem megdobban, ha arra gondolok, hogyan vonultam be a főséges sátorba, az Úr házába, ujjongás és énekszó közepette a vidám ünnepi közösséggel.

5				8		7	6	
		6				4		
	8					3		
2			7		6		1	
8		9			5		4	2
		1						
1		5	8	7		9	3	
	2		5		9		7	
3					4			

tévelygek, keresem a jó utat, ám ehhez egyedül kevés vagyok. Csak magamra nem szabad hagyatkoznom, mert eltévedek, elessek, és ha nincs senki, aki segítsen rajtam, megmaradok a bűnben.

Ám itt van Ő, akihez fordulhatok, Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia, akinek képmására teremtet engem is az Isten. Azt is mondhatom, testvérek vagyunk, csak én nem vagyok büntelen,

mint Ő. Ezért, mikor elmegyek hozzá a templomba, vagy egy kápolnába, ahol látható az Oltáriszentségben, Eucharishtiában, akkor letehetem elé minden bajom, fájdalmam, kétségbeesésem, tévelygésem, és megkérdezhetem, hogyan tovább. Csodálatos, hogy ott Ő előtte, amikor végre csend van bennem, meghallom szavát, meghallom, mit is kell tennem, mit kell másként tennem. Megvigasztal,

megbékíti háborgó lelkem. Gyakran csak elcsendesít és megvigasztal, nem ad tanácsot. Rám bízta, hogy én jöjjek rá a megoldásra, vagy legalábbis azt higgyem, én jöttem rá. Mert jobb, ha részese vagyok a jobba válásnak, és nem bábként élek. Az Eucharisztia előtt ismét előtör belőlem a jobbik énem! Ezért olyan csodálatos, hogy meglátogathatom.

káté

A kárpit

Egy fiatal szerzetest meghívtak néhány hónapra egy flandriai kolostorba, hogy más szerzetesekkel együtt vegyen részt egy fontos kárpit szövésében. Az egyik nap aztán méltatlankodva otthagya a székét.

– Elegendem van! Nem bírom tovább. Az útbaigazítások, amiket adtak, ostobák! – kiabálta. – Egy arany fonállal dolgoztam és egyszerre csak minden ok nélkül meg kellett csomóznom és elvágnom. Micsoda pazarlás!

– Édes fiam – válaszolt neki egy idősebb szerzetes –, te nem úgy látod ezt a kárpitot, ahogyan nézik majd. Te az ellenkező oldalán ültél és a kárpitnak csak egy pontján dolgoztál.

Odavezette őt a kárpit elé, amely szépen kifeszítve függött a tágas műhelyben, és a fiatal szerzetesnek elállt a lélegzete.

A Mágusok Imádása képeinek nagyon szép szövésén dolgozott és az ő aranyfonala képezte a kis Jézus feje körüli dicsfényt. Ami az ifjúnak értelmetlen pazarlásnak tűnt, valójában csodá-

latos volt.

Egy régi szuffita (mohamedán) történet beszél egy derék emberről, akinek a Teremtő megígérte, hogy egy kívánságát teljesíti.

A mi emberünk csak pár pillanattig gondolkodott, majd ezt mondta: – Nekem nagyon tetszene, ha mindig jót tudnék tenni anélkül, hogy észrevenném.

Az Úr meghallgatta a kívánságát. Minthogy azonban ez a szándék annyira pozitív, egy idő múlva az Úr úgy látta jónak, hogy a kegyet kiterjeszti minden emberi lényre. És ez így van napjainkig.

(Forrás: Bruno Ferrero: Ami fontos: a rózsa... Don Bosco Kiadó, 2009. - Közzétéve a Don Bosco Kiadó engedélyével.)

Az embernek imáiban állandóan kutatnia kell, mi az ő testreszabott feladata, hogy azt nyugodtan, következetesen valósítsa meg. Jézus nem siet. Bármennyire is sürgeti Istent a világ megváltásának nagy kérdése, nem születik két hónapra az angyali látogatás után. A Szűzanya is nyugodtan, csendesen, kilenc hónapig hordozza. Erre a nyugodt, figyelmes fejlődésre, kibontakozásra lenne mindannyiunknak szüksége. Az Egyház ősidők óta tanítja,

hogy vannak objektív igazságok; nem az egyéntől függ, hogy valami jó vagy rossz. A Tízparancsolat, Jézus Krisztus szeretetparancsolata mind-mind arról szól, hogy van egy külső, objektív valóság, és ahhoz kell szabnom tetteimet. Nagyon hajlok arra, hogy ne a bűn felől közelítsük meg életünk cselekedeteit, hanem abból a tényből induljunk ki, hogy minden ember boldog szeretne lenni, és vannak tényezők, amelyek ezt a boldogságot visszavetik, ame-

lyek elzárják a fénytől, a kibontakozástól, a növekedéstől. Lehet, hogy valaki vágyik arra, hogy belenőjön az Égbe, hogy „nagy” legyen, hogy belső békéje, öröme, fénye legyen, viszont a bűnök, mint hatalmas súlyok, koloncok, lehúzzák a mélybe, a gonosz által okozott sebek fájdalma megakadályozza ebben. A XXI. Század embere majd rájön arra, hogy a bűn elzárja a boldogságtól, emiatt nem szabad elkövetni azt.

(Forrás: Bőjte Csaba OFM: Mindennapi hitvallás, Szent Ferenc Alapítvány, Déva, 2013. - Közzétéve a Szerző engedélyével.)

A Szentlélekről

A harmadik isteni személyt, akiről olyan keveset tudunk, aki nem öltött emberi alakot magára, mint Jézus Krisztus, és nem is nyilatkozott meg soha szóban, úgy, mint az Atya a Biblián át, nehéz megismernünk. Az Ő jelenlétét és szeretetét mindig is csak sejtettem. Bizonyos életese-ményeimben, fordulatokban az Ő munkálkodását ismertem fel, persze ezt is csak utólag.

Hányszor előfordult, hogy elértem a képességeim határára! Csüggedten adtam volna fel ilyenkor a küzdelmet, de végső elkeseredésemben egy imának mindig adtam esélyt: bizony sokszor csak utolsó megoldásként jutott eszembe az ima! De eszembe jutott és jut máig is. Például amikor házat szerettünk volna venni, sorra keltek el az orrunk elől a kinézett ingatlanok, vagy más esetben az eladó lépett vissza az eladástól, esetleg az árat emelte meg annyival az utolsó pillanatban, ami már megfizethetetlen lett volna számunkra. Az adott településen, ahol élni szerettünk volna, már egy darab eladó és lakható téglaház nem maradt – legalábbis a hirdetésekben. Ekkor éreztem, hogy most vége, feladjuk. Azt kívántam: bár gondolatolvasó lehetnék, hogy beleláthassak azon háztulajdonosok fejébe, akik szeretnék eladni házukat a településen, de

még nem volt idejük meghirdetni. Akkor végigjárnánk azokat a címekeket is, és egyiket megvehetnénk. Imádkoztunk a családdal. Gondolatolvasó nem lettem, de aznap éjszaka, mikor álmatlanul forgolódtam, az emlékezetem legmélyéről előbukkant egy olyan házikó képe, amelyiknek csak az ablakába volt kiragasztva az ELADÓ felirat, és azt is fél évvel korábban láttam, világhírlós hirdetésével pedig soha nem találkoztam. Másnap reggel ennél a háznál termettünk, és a lehetetlennel volt egyenértékű a látvány: továbbra is eladó, üzente szerényen az ablaka. Két nap alatt megtörtént az alku, a meg egyezés, majd pár nap múlva a szerződéskötés, és apránként a kifizetés. Ez év pünkösdjén költözhetünk. Biztosak vagyunk benne, hogy ez a ház a Szentlélek ajándéka, mert súgott nekünk akkor, amikor elérkeztünk az emberi tudás határára.

Életem másik szakaszában egészen másként szólt hozzám a Szentlélek. Nem éreztem szükségét a segítségének, nem imádkoztam, de utólag már láttam, hogy mégis a szükségeset szölte. Diákként kollégiumban laktam, és volt egy lakótársam, akit kiáll-

hatatlannak tartottam, így amikor csak alkalmam adódott, élesen és élvezettel bírálgattam őt magamban. Persze mindezt nagyon diszkréten, pontosabban alattomosan: nyíltan semmiféle konfliktust nem vállaltam vele. Egyszer valaki, aki ismerte ezt a lányt, elmondta nekem, hogy kicsi korában elütötte őt egy busz, azóta viselkedik furcsán, és vannak érthetetlen dolgai. Ez az információ nagyon meglepett. Nem kértem ezt az információt, a hatása mégis nagyon jótékony volt rám nézve: kirántott a bűn egy kényelmes, káros szórakozást nyújtó formájából. Nem sajnáltam és nem szántam a lányt a balesete miatt, hanem jobban megértettem, hogy ki ő. Ekkortól kezdve amit külön-cségnek címkéztem addig, azt *különlegesség*-nek láttam, amit nyerseségnek, azt humornak, így inkább *nyereség*-nek, amit nevetségesnek, azt *nevettető*-nek. Azt szerettem volna, hogy a barátnőm legyen. A Szentlélek súgásának, a balesetről szóló mondatnak köszönhetem, hogy tényleg a barátnőm lett később.

XY

Júliusi imaszándékunk

Mindenható Istenünk, segíts elfogadni önmagunk és mások hibáit!

„Mester – szólította meg –, mit tegyek, hogy eljussak az örök életre?” Megkérdezte tőle: „Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?” Így válaszolt: „Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.” „Helyesen feleltél. Tégy így, és élni fogsz!” – válaszolta neki. (Lk 10,25-28)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszazmegye.hu